

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Dynd-Kongens Datter

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737535296/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

»Det er meget lidt!« sagde *Storkemoder*, »mindre kunde det da ikke være!«

Og da *Helga* saae dem, reiste hun sig og gik ud i Verandaen til dem, for at klappe dem ned ad Ryggen. Det gamle Storker-
5 par seiede med Halsene, og de yngste Unger saae derpaa og fælte sig besværede.

Og *Helga* saae op til den lysende Stjerne, der straalede mere og mere klar; og imellem den og hende bevægede sig en Sank-
[48] kelse, renere endnu end Luften og derved synlig, den svævede
10 hende ganske nær, det var den døds christne Præst, ogsaa han kom paa hendes Høitidsfest, kom fra Himmeriges Rige.

»Glandsen og Herligheden der overgaaer Alt hvad Jorden kjender!« sagde han.

Og liden *Helga* bad saa blødt, saa inderligt, som hun aldrig
15 før havde bedet, at hun, kun et eneste Minut, turde see derind, kun kaste et eneste Blik ind i Himmeriges Rige, til Faderen.

Og han løftede hende i Glands og Herlighed, i en Strømning af Toner og Tanker; det var ikke blot udenom hende, det lyste og klang, men inden i hende. Ord kan ikke udsige det.

20 »Nu maae vi tilbage, Du savnes!« sagde han.

»Kun eet Blik endnu!« bad hun; »kun et eneste kort Minut!«

»Vi maae til Jorden, alle Gjester gaae bort!«

»Kun eet Blik! det sidste -!«

Og liden *Helga* stod atter i Verandaen, – men alle Blus der-
25 udenfor vare slukkede, alle Lys i Brudesalen vare borte, Storkene borte, ingen Gjester at see, ingen Brudgom, Alt, som veiret hen i tre korte Minuter.

Da følte *Helga* Angst, gik igjennem den tomme, store Hal, ind i det næste Kammer, der sov fremmede Soldater, hun aab-
[50] nede Sidedøren, der førte ind til hendes Stue, og idet hun troede at staae der, stod hun udenfor i Haven, – saaledes var her jo ikke før; rødlig skinnede Himlen, det var mod Daggry.

Tre Minuter i Himlen kun, og en heel Jord-Nat var gaaet!

Da saae hun Storkene; hun raabte til dem, talde deres
35 Sprog, og *Storkefader* dreiede Hovedet, lyttede og nærmede sig.

»Du taler vort Sprog!« sagde han, »hvad vil Du? Hvorfor kommer Du her, du fremmede Qvinde!«

2 viere] været C, viere D. 15 det.] herefter stort dobbeltkrødt med blæk k. 28 gik] og hun gik D.